

(Kort bemærkning).

Hans-Pavia Rosing (S):

Forespørgerne har jo hængt denne forespørgsel op på Grønland, fordi radaren ligger i Grønland, og konsekvenserne, ja, dem kan man ikke nævne i løbet af det minut, vi har til korte bemærkninger. Men altså ifølge de papirer, vi har kendskab til, så er det spørgsmålet om en eventuel opgradering af den eksisterende radar, altså bedre software, som det hedder på nudansk, og så i givet fald også en større, en ny, radar i sidste ende.

Det vil ikke kræve et større areal efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, men der er alle de andre konsekvenser for det grønlandske samfund, for Thulesamfundet, for Thuleboerne osv.

Der er i sidste ende også noget økonomi i det. Altså skal vi bare tillade amerikanerne at opgradere og bygge videre og bygge videre? Det får en masse konsekvenser, som vi ikke kender på nuværende tidspunkt, fordi amerikanerne ikke har henvendt sig til os, men de er der, og de dukker formentlig op, jo længere hen i processen vi kommer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes ikke, det er betryggende, at fru Mimi Jacobsens besvarelse af det her er, at man vil foretrække, at internationale aftaler bliver overholdt. Jeg synes ikke, det er betryggende, og jeg vil selvfølgelig ved andre lejligheder prøve at få klarlagt, på hvor mange andre områder det også gælder for CD's holdning, at internationale aftaler er noget, man foretrækker bliver overholdt, men at man er sådan åben over for, at det behøver de ikke at blive.

Jørgen Estrup (RV):

Der er noget ironisk i, at vi her knap 10 år efter, at truslen fra det, som præsident Reagan kaldte The Evil Empire, er forsvundet i og med, at Sovjetunionen gik i opløsning, igen skal diskutere et forsvar mod ballistiske missiler. Det er jo rigtigt, som udenrigsministeren sagde: Dette er ikke SDI, det er ikke stjernekrigsprojektet. Det er for det første ikke rumbaseret, og det er også, i hvert fald på papiret, i første omgang et begrænset system, men som vi jo ved altid kan udvides.

Men fundamentalt bygger det på den samme tankegang, nemlig at man kan imødegå truslen fra a-våben og fra masseødelæggelsesvåben

ved at afvæbne modstanderen gennem et misilforsvar.

Dermed er der også en grad af historieløshed over den diskussion, vi har, og det projekt, vi står over for, for var der noget, man kom til erkendelse af i den kolde krigs tid, så var det, at a-våben nødvendiggør balance mellem a-våben-magterne, og det nødvendiggør nedrustning. Det er, som om man totalt har glemt den erfaring, som man dér indhøstede gennem mange år.

Det var baggrunden for ABM-traktaten i 1972, det var baggrunden for INF-aftalen i 1987, som startede en lang række samtaler a-våben-magterne imellem, specielt USA og nu Rusland, om nedrustning på a-våben-området. Derfor er faren jo ikke kun fra slyngelstater. Faren er også generelt fra a-våben-magter og magter, der råder over masseødelæggelsesmidler, hvis man ikke tager hensyn til balancen på området, hvis man ikke holder spillets regler, og det gælder altså også stormagter.

Så vil jeg godt tage afstand fra det sludder, som jeg synes er blevet sagt fra denne talerstol om, at debatten har karakter af antiamerikanisme. Det er dog utroligt, at man ikke skulle kunne føre en sådan debat i det danske Folketing, som føres for fuldt tryk i USA og bl.a. rummer folk som Paul Nitze, der i sin tid var Reagans hovedforhandler, og som er meget kritisk over for de planer, der ligger på bordet.

Det afgørende er at få debatten om, hvilke farer og hvilke eventuelle fordele der er ved dette system, og der er specielt fare ved dette system, hvis det gennemføres ensidigt. Det er helt afgørende, at man fra USA's side erkender behovet for en gensidig forståelse ikke blot med Rusland, men med alle a-våben-magter, og i den forstand har en forståelse af, at dette har global betydning. Hvis man ikke gør det, så undergraver man for det første grundloven på området, ABM-traktaten, og man kan ikke undgå at igangsætte en ny våbenspiral, som de, der føler sig afvæbnet, nødvendigvis må imødegå ved at skaffe sig flere og mere effektive våbensystemer.

Man ødelægger yderligere mulighederne for et forsøgsstop på a-våben-området, og man belaster forholdet til Rusland, hvilket spiller en ganske betydelig rolle for Europa. Man må jo i Frankrig og England desuden imødegå, at man reduceres til andenrangs a-våben-magter, og det kan selvfølgelig ikke undgå at belaste NATO's indre sammenhold og stabilitet. Et